

VERANDEREN... KANSEN ZIEN!

Bij het vormen van een nieuwe parochie, een pastorale eenheid, komen nog al wat veranderingen kijken. Veranderingen in structuur en organisatie. Die komen als het ware automatisch op onze weg. Maar eveneens wordt werk gemaakt van inhoudelijke veranderingen. En die zijn vandaag meer dan broodnodig. De pastoraal in onze contreien heeft te lang geteerd op de macht van de gewoonte. Die zit als het ware ingebakken in het denken van mensen. Bij diegenen die verantwoordelijkheid dragen, zij die naar de toekomst toe willen werken, brengt die gewoonte heel vaak 'pastorale worstelingen' mee. De alomtegenwoordige katholieke cultuur is er niet meer. Het aantal mensen dat zich bij het kerkgebeuren betrokken voelt wordt kleiner. En dat hoeft nu echt geen drama te zijn. Ik zie het veel liever als een uitdaging.

Vertellen waarover het gaat

Veranderen gebeurt niet om zo maar te veranderen. Belangrijk hierbij is het vertellen waarover het precies gaat. Als er al pastorale worsteling is, dan vooral rond het feit dat we bij een uiterlijke verschijningsvorm (bv een eerste communieviering) amper nog een innerlijke werkelijkheid aantreffen. Veelal lijkt het alsof de kerk op de leeftijd van zeven en twaalf jaar met een prijs komt: de eerste communie en het vormsel. Hiermee verliezen we alle betekenis die deze sacramenten in zich dragen. En, als we de gewone modellen blijven hanteren, nemen we ons dan als kerk wel ernstig? Zijn we dan als kerk waarachtig en geloofwaardig? Waarover gaat het dan in de zending en de opdracht van de Kerk? Dat we elkaar helpen groeien op de geloofsweg. Dat we elkaar helpen om leerling van Jezus te worden. Daar is het hem om te doen. En daarbij zijn sacramenten nooit een eindpunt of een prijs voor voorbeeldig leven. Ze zijn een toegangspoort om verder te groeien in dat geloof. Ze helpen om meer en meer, en beter en beter, leerling van Jezus te worden. Als er al verandert wordt is het om deze opdracht te belichamen. En omdat we als Kerk onze zending ernstig willen nemen.

Kansen (durven) zien!

Vandaar is het broodnodig vandaag kansen te durven zien. Wanneer mensen de vraag stellen om een sacrament te ontvangen (doopsel, eerste communie, vormsel, huwelijk...), dan gaan wij graag 'Ja' antwoorden. Niemand wordt uitgesloten. Iedereen mag de kans krijgen te groeien op de geloofsweg. Ons 'ja' wil in de eerste plaats onze bereidheid uitdrukken mensen te begeleiden naar een sacrament. Het wil een uitnodiging zijn om samen een ontdekkingstocht te gaan naar de waarde en betekenis van een sacrament. En soms kan ons 'ja' ook een 'nog niet' inhouden. Het kan zijn dat mensen onderweg ervaren dat het nog niet voor hen is. Maar de eerste kans blijft dat we mensen met hun vraag welkom heten. We willen hun vraag omarmen in een niet-vrijblijvende gastvrijheid. Want de vraag stellen, dat is in relatie willen treden met andere christenen. Dat is 'samen' op weg gaan.

Ouders en volwassenen

Kansen zien we ook in het betrekken van ouders en volwassenen in het voorbereidingstraject. Geloofsvorming is niet een opdracht naar kinderen allen toe. Het gaat over alle leeftijden. Juist wanneer ouders en volwassenen iets van het geloof ontdekken, kan dit het mooiste geschenk zijn naar kinderen toe. En ouders bepalen zo veel bij de opvoeding van hun kinderen. Ze geven zo veel geschenken aan hun kinderen. Waarom zouden ze hen dan dit geschenk van het geloof onthouden? Het zal mooi zijn wanneer we samen tijd investeren in het groeien als leerling van Jezus. Mooi vooral, wanneer het sacrament geen eindpunt is. Maar dat mensen samen verder groeien. Want leerling van Jezus zijn gaat over een manier van leven en samenleven.

De zondag vieren

Heel het programma van een christen, van een leerling van Jezus, wordt elke zondag gevierd in de eucharistie. Van deze vieringen willen wij levens nabije momenten maken. De beleving van deze viering is voor ons belangrijker dan het geschikte tijdstip, of een 'snelle' viering waar je liefst niet te veel tijd verliest! Leerlingen van Jezus willen zich in deze vieringen voeden. Ze willen betrokken leven op elkaar, bezorgd en begaan om elkaars vreugden en zorgen. Daar ernstig werk van maken, is onze zending als Kerk au sérieux nemen. Dat maakt ons geloofwaardig en waarachtig. En daartoe is 'verandering' nodig.

Volgende week wil ik het veranderingsproces illustreren met een evangelieverhaal. Nieuwsgierige lezers kunnen al even neuzen bij... Marcus hoofdstuk 2.

Johan Loones

(alle reacties welkom op johan.loones@skynet.be)